

дъхнало въздухъ. Поело е, тръгнало е по невидимата пътека на живота.

Докато е въ утробата на майка си, детето живѣе като паразитъ, напълно зависи отъ дишането и храненето на майката. Следъ като се роди, то диша само за себе, заживява самостоятеленъ животъ.

Въздухътъ е първото нѣщо, което то само заграбва отъ природата, прониква се и, докато живѣе, не може безъ него. Инакъ, то може да гладува часове и дни, ала две минути не може безъ въздухъ.

Какъ заграбва то въздуха и какво прави съ него? То дъхва съ бѣлитъ си дробове и въздухътъ проникна въ тѣхъ. Тукъ той се срѣща съ кръвта, която се разстила въ тънка мрежа около въздушнитъ бѣлодробни станички, прелива се, тъй да се каже, въ нея, за да се понесе и отиде да опрѣсни всѣка най-дребна частичка на тѣлото — **клетката**.

Кръвта е живителниятъ потокъ, който кже клеткитъ, отъ които се състои нашето тѣло, **храни ги и опрѣснява ги.**

* *
*

Що е кръвта? — Тя е течностъ, въ която плуватъ, носятъ се, два вида много мѣнички, невидими съ просто око, тѣлца: едни — бѣли, около 10,000 въ куб. милиметъръ кръвъ; другитъ червени, много повече на брой, около $4\frac{1}{2}$ до 5 милиона въ куб. мили-

метъръ (ще рече 1000 червени кръвни тѣлца съответствуватъ на бѣло). Единъ съ срѣдно тегло (65 килограма) човѣкъ, има около 5 литри кръвъ. Можете да си представите грамадното количество червени кръвни тѣлца въ кръвта му!

Защо сж тия безбройни червени кръвни тѣлца? — Тѣ задържатъ кислорода отъ въздуха, иматъ особна жажда къмъ него, и го отнискатъ до клеткитъ и тъканитъ.

Кръвта, когато отива въ бѣлитъ дробове, е тъмночервена, наситена най-вече съ вжглелива киселина; когато ги напуска е разруменена, опрѣснена, оживѣна, — **окислородена**.

Кислородътъ на въздуха се поема и задържа отъ червеното тѣлце, за да се пренесе въ тъканитъ, дето става деликатната работа на хранителната размѣна и се поддържа горението въ тѣлото ни.

Ние наподобяваме едно разпалено огнище, дето една невидима магесница върши чудото на **живота**. За да се поддържа това огнище винаги разпалено, първото условие е въздухътъ. Като казваме огнище, ние неправилно назоваваме сжщността на работата. Всѣка отдѣлна клетка на нашето тѣло е сама по себе разпалено огнище, дето се извършва интимната работа на горението.

Кръвта, казахме, е преносвача на въздуха до клеткитъ. Ще рече, тя трѣбва да бже въ по-